

День Перемоги

Микола Вінграновський

Ярами бурими, гнідими
Тумани впали, поповзли,
Німотні тіні заходили
Сліпого попелу й золи.

Який поріг? Нема порога.
Де родовід? — не доведу.
Цілує тихо Перемога
Губами білими Вдову.

А горе горя ще народить,
В порожній вигляне рукав:
Стоїть народ мій і народи
Із похоронкою в руках.

Лежать руйновища, затихли,
Зозулі лет — ні в тих ні в сих.
Земля — могила для загиблих.
Земля — землянка для живих.

І лиш сльоза з пожеж іржава
Таку ж іржаву доганя —
До смерті стомлена держава
У плуг корівку запряга.

Народ піврукий і півногий
Пита — кого? чого — пита?
Вдова цілує Перемогу
У перепалені вуста...

Погиб народ. Не стало знаку.
Одна ознака — був такий.
Під мерехтінням Зодіаку
Вербові капці і ложки.

І тут, коли, коли вже мурі
На нас дивилися віки —

В дитдомі, в гільзі, у латурі
Народ нам зав'язав пупки:

Малі-маленькі — більші-менші,
Дезинфіковані вапном, —
Так стали ми, народоперші,
Його незаскленим вікном.

Тотальної погуби-згуби
Ребристе в лишаях дитя.
І цілували наші губи
Вдова-Любов, Вдова-Життя.